

LA CAMBRA ORIGINAL

He perdut els somnis
més enllà de les arestes i dels límits.

Desprotegit,
faig arqueologia dels instants inicials
i cerco tossudament la cambra original.

A ponent i a llevant, a tramuntana i migjorn,
terra i aigua, aire i foc, les quatre portes.

Qui separa el passat del present?

Sé que guanyaré la cambra de l'invisible,
i el buit ho preservarà tot.

La cambra on hi viuen els somnis,
la memòria del futur.

EL PENJAT

Foguera de crepuscles, de cels perduts. L'incendi del mar,
prenyat de por més que de vent, no pot ni esqueixar
les tenebres. L'home sol, abatut, amb un rem negre el solca
i el llarg silenci de la nit llisca com un peix negre a les seves mans:

vençut per sempre, vora el fosc llindar, arran dels confins
de l'ànima, dempeus al límit desdoblant de la seva pròpia ombra,
posa la corda de manera que li volta el coll i serenament
i pausada observa tots els sols estimbats en la negror infinita.

Serra les dents. Clou els punys. Tanca els ulls,
i amb una puntada de peu ho engega tot a rodar.

LA INEXISTÈNCIA

A l'inici,
abans de la desaparició dels signes,
abans de la desaparició dels símbols, abans.
Abans d'abans, fins que la desaparició sigui perfecta,
fins que l'espai sigui buit del tot, fins que, en el buit,
només s'escolti el pols, la sang. I més a l'inici, a la fi:
fins el buit i el silenci absoluts, l'espai pur, la inexistència.

UN SILENCI NU (*paisatge amb figura*)

Travessen el paisatge el somni
horitzontal d'un horitzó infinit

i una ruta esvaïda i calma
que es perd al fons del mirall de la cambra.

La lluna creix entre els plecs
del dia i la nit, esmolada pel vent:

trenen en una sola melodia el secret
de l'ombra i el prodigi de la llum [quiescent] .

Negre, roig i blanc, el tombant
s'enmiralla en la fosca estança,

tot just ara callen les campanes
i un vol d'aucells s'esvaeix en el silenci.

Mirall endins,
un silenci nu, el paisatge i tu [un lleu i lívid hàlit] .

Somni endins,
el negre, el roig i un blanc que crema [l'enyor] .